

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 34/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 410/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako i právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 410/2013 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKČIA] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 559 € (slovom päťstopäťdesiatdeväť eur), ktorú j e Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť

JUDr. Michalovi Fecil'akovi, advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 34/2018-13 z 18. januára 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 410/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti predovšetkým vyplynulo:

„... Sťažovateľ sa ako žalobca žalobou o ochranu osobnosti z 22.06.2005 domáhal voči žalovanému (MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 334/18, 900 82 Blatné), ospravedlnenia a opravy reportáže, odvysielanej v televíznych novinách žalovaného dňa 09.05.2005. Súdne konanie je vedené na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4 C 393/2008.

V predmetnej právnej veci rozhodol Okresný súd Pezinok rozsudkom sp. zn. 4 C 393/2008 z 19.03.2013 tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dňa 28.05.2013 odvolanie. Po odvolaní sťažovateľa, bol predmetný súdny spis doručený na Krajský súd v Bratislave, a to dňa 09.07.2013.

Sťažovateľ k veci uvádza, že odo dňa podania odvolania sťažovateľa proti rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj odo dňa doručenia súdneho spisu na Krajský súd v Bratislave

už uplynula lehota viac ako troch rokov a porušovateľ v predmetnej právnej veci nevykonal žiaden úkon...

Napadnutým konaním porušovateľa boli porušené základné práva sťažovateľa, zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

... Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR platí, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, Ústavný súd SR zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú:

- 1) právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje,*
- 2) správanie sa účastníka konania,*
- 3) spôsob, akým súd v konaní postupoval (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00).*

Ad 1) sťažovateľ uvádza, že v danom prípade ide o štandardnú občianskoprávnu vec (konanie o ochranu osobnosti), patriacu do bežnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Aj zo samotného skutkového stavu veci je nesporné, že nejde o právne zložitú vec, ktorá by vykazovala črty mimoriadnej faktickej zložitosti, ktorá by bola dôvodom na jej predĺženie.

Ad 2) sťažovateľ uvádza, že ani jeho správanie a ani správanie sa žalovaného nemalo vplyv na prietahy v konaní, keďže sťažovateľ vo veci vykonal všetky úkony, ktoré vykonať mal - mohol, a to že podal voči rozsudku súdu prvej inštancie dňa 28.05.2013 odvolanie.

Ad 3) sťažovateľ uvádza, že v danom prípade porušovateľ za viac ako 3 roky, (odo dňa 09.07.2013, kedy bol predmetný spis porušovateľovi doručený), nevykonal žiaden úkon, pričom na nekonanie zo strany porušovateľa nebol žiadny objektívny dôvod.

Vzhľadom na okolnosti danej veci - keďže sťažovateľ má za to, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru by nebolo pre neho dostatočným zadosťučinením, a preto v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z.z. sťažovateľ požaduje priznať mu aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- EUR (slovom: päťtisíc euro).

Je predsa nesporné, že doba, ktorá uplynula od podania návrhu na začatie konania z 22.06.2005, resp. od doručenia predmetného súdneho spisu porušovateľovi dňa 09.07.2013, ku dňu podania tejto sťažnosti je neprimerane dlhá a ničím neospravedliteľná, pričom ju spôsobil výhradne porušovateľ svojou nečinnosťou.

... Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR, na základe skutočností a dôvodov uvedených v tejto sťažnosti, po ich prerokovaní rozhodol nálezom nasledovne:

1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 410/2013 porušil základné právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 410/2013 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,- EUR (slovom: päťtisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia voči porušovateľovi v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 363,79 EUR za dva úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. písomné podanie sťažnosti na Ústavný súd SR á 143,- EUR plus 2 x režijný paušál 2016 vo výške 8,58 EUR plus 20 % DPH vo výške 60,63 EUR (zo základu dane vo výške 303,16 EUR), ktoré je porušovateľ povinný uhradiť sťažovateľovi na účet advokáta JUDr. Michala Fecil'aka... a to do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia...“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. 1SprV/514/2017 z 13. februára 2018 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 21. februára 2018.

3.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení uviedol tieto relevantné skutočnosti:

„... Vec Okresného súdu Pezinok sp. zn. 4C/393/2008 bola na Krajský súd v Bratislave predložená na konanie a rozhodnutie dňa 09. 07. 2013, kde je vedená pod sp. zn. 5Co/410/2013.

Rozhodnutá bola verejným vyhlásením rozsudku dňa 15. 11. 2016, konkrétne rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/410/2013-224 zo dňa 15. 11. 2016, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 27. 10. 2017.

Tunajší, odvolací súd vrátil základný súdny spis sp. zn. 4C/393/2008 súdu prvého stupňa dňa 21. 11. 2016.

Možnosť plynulého konania a rozhodnutia vo veci sp. zn. 5Co/410/2013 bola do značnej miery ovplyvnená jednak opakovanými personálnymi zmenami v senáte 5Co, ako aj vysokým počtom nevybavených vecí v tomto súdnom oddelení ku dňu nápadu danej veci okresného súdu sp. zn. 4C/393/2008 odvolaciemu súdu a následnému vysokému nárastu vecí v senáte 5Co, ktorý sa i napriek skoršej snahe senátu 5Co darí znižovať až v poslednej dobe, a to vzhľadom na utlmenie počtu napádaných vecí v súvislosti s nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku od 01. 07. 2016 (objektívnosť personálna a procesná).

Na doplnenie uvádzam, že vo veci Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/410/2013, nebola zo strany sťažovateľa v priebehu tohto súdneho konania podaná sťažnosť podľa ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v platnom znení.“

3.2 Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu na uvedené vyjadrenie predsedu krajského súdu reagoval takto:

„... Porušovateľ svoje vyjadrenie odôvodnil tým, že plynulosť rozhodnutia vo veci 5 Co 410/2013 bola do značnej miery ovplyvnená jednak opakovanými personálnymi zmenami v senáte 5 Co, ako aj vysokým počtom nevybavených vecí v predmetnom súdnom oddelení ku dňu nápadu danej veci z okresného súdu na krajský súd a následnému vysokému nárastu vecí v senáte 5 Co.

K vyššie uvedenému sťažovateľ uvádza, že ak teda predseda Krajského súdu v Bratislave vedel, ako to vyplýva z uvedeného vyjadrenia, že v senáte 5 Co je vysoký nárast

vecí, mal potom opatrením v rozvrhu práce prijať patričné opatrenia, aby opísanému stavu v senáte 5 Co zabránil. Avšak ani vysoký nápad veci nie je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu dôvodom na porušenie základných práv strán sporu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5 Co 410/2013:

Dňa 9. júla 2013 bol krajskému súdu predložený spis, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 4 C 393/08-182 z 19. marca 2013.

Dňa 15. novembra 2016 krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 410/2013-224 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 410/2013 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 a v čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa, ktorý sa domáhal žalobným návrhom proti „žalovanému (MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 334/18, 900 82 Blatné), ospravedlnenia a opravy reportáže, odvysielanej v televíznych novinách žalovaného dňa 09.05.2005“.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

10. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

11. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, II. ÚS 71/2016 a iné).

12. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.

13. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľa v preskúmanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom trestnom konaní k zbytočným priet'ahom.

14. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania do vyhlásenia odvolacieho rozhodnutia (3 roky a 4 mesiace) už aj vzhľadom na celkové trvanie konania o návrhu s'ťažovateľa na ochranu osobnosti (celkove viac ako 11 rokov) treba považovať za neprimerané.

Ústavný súd pritom konštatuje, že krajský súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný minimálne po dobu dvoch rokov. Krajský súd teda dlhodobo vo veci nevykonal žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ ako navrhovateľ počas napadnutého súdneho

konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom *na povahu* veci (ochrana osobnosti) v okolnostiach danej veci nebolo možné súhlasiť s názorom predsedu krajského súdu, podľa ktorého „*objektívne okolnosti*“, teda množstvo „*nevybavených vecí*“ bránili postupu krajského súdu. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa pre tieto účely prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti preto nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení krajského súdu (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 1.

15. Vzhľadom na to, že 15. novembra 2016 krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 410/2013-224 o odvolaní sťažovateľa rozhodol, neprichádzalo do úvahy

v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, preto v tejto časti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené v bode 3 tohto nálezu.

16. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, avšak svoj návrh v tomto smere neodôvodnil.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane právne zastúpený, svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vôbec neodôvodnil, ústavný súd jeho sťažnosti v tejto časti nevyhovel, teda rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 3.

17. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti z 9. novembra 2016 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 21. februára 2018). Za dva úkony vykonané v roku 2016 patrí odmena v sume dvakrát po 143 € a režijný paušál v sume dvakrát po 8,58 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2018 prislúcha odmena v sume 153,50 € spolu s režijným paušálom v sume 9,21 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 465,87 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 93,17 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 559,04 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

18. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018